

A black and white photograph of a man and a woman walking up a wide set of stone stairs. They are seen from behind, holding hands. The man is on the left, wearing a dark polo shirt and plaid shorts. The woman is on the right, wearing a dark tank top with a floral pattern and a large, patterned shoulder bag. The scene is brightly lit, creating strong shadows on the stairs.

Lucie Auzká

NEBUDEME SI
LHÁT

Lucie Auzká

NEBUDEME SI LHÁT

(1)

Paprsky březnového slunce mi dopadnou do obličeje. V duchu zanedávám, že jsem včera nezatáhla závěsy, zvlášť když vím, že v Kryštofově ložnici jsou velká okna orientovaná na východ. Neochotně otevřu oči a posadím se na posteli. Kryštof, ležící vedle mě, něco ze spánku zamumlá. Vzápětí se zavrtá hlouběji pod deku a nerušeně spí dál.

Digitální budík na nočním stolku ukazuje čas 7:30. Ačkoliv stále cítím ještě mírnou ospalost, jelikož jsme si včerejší večer protáhli až do pozdních nočních hodin, je mi naprosto jasné, že znovu už usnout nedokážu, a válet se jen tak v posteli vedle Kryštofa se mi taky nechce.

Vyhrabu se na nohy a přes nahé tělo přehodím Kryštofovu košili, která leží na zemi, přesně tam, kam jsem ji v noci odhodila. Zároveň rovnou sesbírám své kousky oblečení a odporučím se do koupelny, abych si dala ranní sprchu.

Použít musím pánský sprchový gel a utřu se do Kryštofova ručníku. Sama tu žádné věci nemám a nikdy ani mít nebudu, jelikož prostě a jednoduše nemůžu. V tomto bytě se sice nachází spousta ženských věcí, ale ani jedna jediná mi nepatří. Všechny jsou Kryštofovy přítelkyně, která o mně nemá nejmenší tušení.

Samozřejmě si nemůžu dovolit tady nikdy nic zapomenout, jinak by se v ní mohlo probudit podezření, což by nebylo zrovna moc dobré. Naštěstí nám tohle s Kryštofem vychází už víc než půl roku.

Zamyšleně vejdu do kuchyně. Dřez je plný špinavého nádobí, které by už opravdu nutně potřebovalo umýt. Ve skříni najdu jeden jediný čistý hrníček, na němž je velkými fialovými písmeny napsáno *Dominika*. Pohrdavě se zašklebím. Možná je to dětinský postoj, ale z *jejího* hrnku rozhodně pít nehodlám. Radši si opláchnu jeden z těch špinavých, i když se mi nikde nepovede objevit jar ani utěrku na nádobí.

Uvařím si pořádně silné kafe, hodím do něj tři kostky cukru a až po okraj hrnek doleju mlékem, které jsem našla v lednici a vypadá ještě použitelně. Sednu si s ním ke stolu, kde se povaluje několik dámských časopisů. Jeden z nich si vezmu a začnu jím bezmyšlenkovitě listovat.

Bud'te nejkrásnější nevěstou roku 2017 – tipy na svatební šaty, účesy i líčení, hlásá jeden z titulků. Pohled mi na něm zůstane o něco déle, přičemž se hluboko uvnitř mě probere černé svědomí. Jako téměř pokaždé, když po vášnivé noci s Kryštofem sedím u tohoto stolu a piju kávu. Většinou k tomu nepotřebuju ani nějaký pitomý časopis.

Oči mi sklouznou k levé ruce a zastaví se u stříbrného kroužku na mém prsteníčku. Pořád tam je. Nikam nezmizel jenom proto, že jsem se před pár hodinami za zády svého snoubence milovala s Kryštofem. Stále mi připomíná, že za pár měsíců už budu vdaná paní. Nejen Kryštof má totiž závazky vůči někomu jinému.

Už tolikrát jsem si slibovala, že další noc bude poslední. Snad

stokrát už jsem odešla z tohoto bytu a říkala, že už se sem nikdy nevrátím. Pokaždé jsem však svůj názor změnila. Kryštofa se prostě nedokážu vzdát. Zároveň však nemám ani na to, abych odešla od Dalibora.

„Už jsi vzhůru?“ přeruší tok mých myšlenek Kryštofův rozespalý hlas. Vzhlednu a uvidím, jak se ke mně blíží, oblečený pouze v těsných černých boxerkách, a mne si oči.

„Umh,“ zamručím a pořádně se napiju své kávy.

Kryštof se ke mně sehne a políbí mě, načež mi drze vezme hrnek a na jeden záťah do sebe nalije půlku jeho obsahu.

„No tak,“ zaprotestuju nevrle, když zjistím, že na dně zbývá poslední malý doušek.

„Fuj, to je nechutně sladké,“ protáhne obličej.

„Nikdo tě taky nenutí, abys to pil,“ prsknu podrážděně. „Spíš bych ocenila opak.“

Kryštof se na mě zašklebí a přejde ke kuchyňské lince. Přitom mi nakoukne přes rameno.

„Čerpáš inspiraci?“ zeptá se rádoby nezúčastněně, ale já moc dobře postřehnu ironické i žárlivé podbarvení v jeho hlase.

„Spíš jsem na to narazila náhodou,“ zakroutím hlavou a rychle časopis odložím, aniž bych se dozvěděla, jak *být nejkrásnější nevěstou roku 2017*. Kryštof uvaří další dvě kávy, jednu mi podá a sedne si naproti mně.

„Vážně se chceš vdávat?“ zeptá se a pochybovačně nakrabatí čelo.

„Ano,“ odpovím rozhodně, ačkoliv sama si tím nejsem tak úplně jistá.

„Připadáš mi na to strašně moc mladá,“ zakroutí hlavou.

„Moje mamka se taky vdávala ve dvaadvaceti,“ oponuju mu. Pravdou je, že není jediný, kdo mi tohle řekl. Vlastně se našlo jen pár výjimek, které tento názor nesdílely.

„Tehdy byla jiná doba,“ konstatuje. Tak jako všichni, kterým jsem naservírovala tento argument.

„To je blbost,“ zamumlám. „Navíc máme nějakou dohodu, ne?“ připomenu mu.

„Já taky nemluvím o Daliborovi,“ ohradí se. „Mluvím o tobě a o tom, co hodláš udělat se svým životem.“

Nadechnu se, abych mu k tomu něco hezky od plic řekla, ale nakonec jen zakroutím hlavou s hlubokým povzdechem. Stejně to nemá cenu. Navíc tady a teď rozhodně nehodlám rozebírat svoji svatbu se svým milencem. Vždyť je to úplně postavené na hlavu.

„Jsi naštvaná?“ zeptá se, když prudce vstanu od stolu.

„Nejsem. Ale musím už jít. Odpoledne mám přednášku a chci se před tím dát ještě doma trochu dohromady a převlíknout se.“

„Kdy se znova uvidíme?“

„To nevím,“ pokrčím rameny. „Dalibor se vrací v pátek, počítám, že bude mít pak několik dní volna.“

„Tak mi pak napiš, až budeš mít na mě čas, prosím,“ požádá mě.

Mlčky přikývnu. Ještě jednou projdu celý byt, vzhledem k tomu, že má dvě místnosti a koupelnu mi to nedá moc práce, a pečlivě zkontroluju, jestli mám všechno.

Pak si natáhnu svou jarní bundu a vklouznu do bot s vysokým podpatkem. Kryštof, který se stále ještě nebyl schopný pořádně

obléknout, se ke mně přiloudá a zastoupí mi dveře ven z bytu. Sehne se a věnuje mi jeden ze svých úžasných polibků. Jemně si pohrává s mými rty a lehce je dráždí, načež mě přimáčkne ke zdi, dokonale mě uvězní pod svým tělem a polibek prohloubí tím, že mi vnikne svým jazykem do úst. Zajedu mu rukama do vlasů a vyjdu mu vstříc.

„Nechceš ještě chvíli zůstat?“ zeptá se ochraptěle, když se ode mě konečně odtrhne. Všimnu si vzdouvající se boule na jeho boxerkách. „Dominika přijde až večer. Měli bychom ještě čas.“

„Nemůžu,“ zakroutím hlavou. Pak mu věnuju už jen lehké políbení a bleskově se prosmeknu kolem něj ke dveřím. Kdyby ještě chvíli pokračoval, nejspíš už bych odejít nedokázala.

„Ahoj,“ usměju se na něj.

„Pa, Adélo,“ zašeptá. „A dej prosím pozor, ať tě nevidí sousedka.“

(2)

Nedočkavě pohlédnu na velké nástěnné hodiny v kuchyni nad jídelním stolem. Ručičky na nich ukazují několik minut po šesté. Znovu zkontroluju mobil a musím potlačit mírné zklamání, že kromě zprávy od spolužačky z vysoké mě tak žádná jiná nečeká.

Zkusím vytočit Dalíborovo číslo, ale hovor po několika zazvoněních spadne do hlasové schránky. Vzkaz mu ovšem nezanechám. Podle mého odhadu je stále ještě na cestě, každopádně hranice už určitě přejel. Podle jeho plánu cesty, který mi sděloval před několika dny, by teď měl být dokonce i někde blízko domova. Mohl mi aspoň dát stručně vědět, že už je v Česku.

Zvednu se a nahlédnu do trouby. Lasagne, které se v ní pečou, vypadají přesně tak, jak by podle propracované kuchařky doplněné četnými fotografiemi vypadat měly. Aspoň tedy na povrchu. Navíc i vůně linoucí se domem napovídá, že tentokrát by se mi to mohlo povést přesně tak, jak jsem si přála.

Moc často nevařím, protože to ani pořádně neumím. Dalíborovi kuchařské schopnosti jsou o poznání lepší než ty moje, ale většinou na postávání u plotny nemá čas. Kdyby neexistovala rozvozová služba, která nám hotové jídlo dopraví až do domu, nejspíš už

bychom dávno umřeli hladu.

Dneska jsem si také dlouho pohrávala s myšlenkou jídlo prostě objednat, jelikož to bych měla práci jen s jeho naservírováním. Nakonec se ve mně však probudilo odhodlání, které mě přimělo otevřít jednu z kuchařek, které dostávám od Daliborovy matky pravidelně k Vánocům i k narozeninám, aby mi tím jasně dala najevo, co si o mém kuchařském umění myslí, a uvařit něco sama. K mému nemalému překvapení to šlo poměrně bez komplikací. Když si odmyslím ten neskutečný bordel (tomu se totiž ani nedalo říct nepořádek), který po mně v kuchyni zbyl a já ho následně hodně dlouho uklízela, přičemž jsem rajčatový protlak musela utírat až ze země, byl to zatím můj nejlepší výkon v oblasti přípravy jídla.

Znovu zkontroluju hodiny. Přijde mi, jako by se čas úplně zastavil. Zrovna teď, když už se nemůžu dočkat, až se Dalibor konečně objeví doma. Neviděla jsem ho přes dva měsíce, a zvlášť v posledních pár dnech na mě dolehl šílený pocit samoty, který už nedokázal ani částečně zaplnit Kryštof.

Ne že bych na jeho časté odjezdy nebyla zvyklá. Od doby, co bydlíme spolu, už takových cest vykonal spousty a já nikdy nejela s ním. Nejčastěji kvůli škole, jindy proto, že to prostě potřeboval vyřídit rychle a já bych mu při práci jen překážela.

Společně se svým kamarádem z dětství (alespoň podle toho, co o něm vím, se znají už od základní školy) vlastní síť malých penzionů, které se prezentují jako „rodinné“. Jedná se o poměrně levné, ale velmi pohodlné a příjemné ubytování v turisticky vytižených oblastech. Začali několika malými penziony v Česku a

poslední dobou se jim daří rozrůstat i do zahraničí. Právě tahle cesta byla ve znamení otevření několika nových v Německu. Původně měla trvat tři týdny, ze kterých se kvůli nějakým komplikacím stalo týdnů pět. Později se jeho čas strávený u našich německých sousedů protáhl na celé dva měsíce, a nakonec bylo potřeba přidat ještě pár dní. Takhle dlouho ještě nikdy pryč nebyl.

Kuchyňský budík pronikavě zazvoní. Leknutím sebou trhnu. Na tenhle zvuk nejsem vůbec zvyklá, takže mi hodnou chvíli trvá, než si uvědomím, co to vlastně bylo. Pak se zvednu a vyndám pekáč z trouby. Vypadá to přesně tak, jak by vypadat mělo. S velkým napětím naberu trochu na vidličku a vložím si sousto do úst. Kupodivu je to nejen poživatelné, ale dokonce i docela dobré. S pocitem vítězství zaklapnu kuchařku a potlačuju nutkání jídlo vyfotit a poslat Daliborově matce, aby si pro příště odpustila jakékoliv kousavé poznámky ohledně mé péče o domácnost.

Šoupnu svůj výtvar zpátky do vypnuté trouby. Pak opět, dneska už snad po tisíci, zabrousím pohledem k hodinám. Můj snoubenec by tu měl být každou chvíli. Pokud ho ovšem něco nezdrželo, což by mi, doufám, dal vědět.

Přemístím se do ložnice, kde kriticky sjedu svůj obraz v zrcadle. Vlasy, stažené do drdolu, aby mi nepadaly do jídla, se hezky lesknou. Jemné líčení, které jsem si ze zvyku ráno nanesla, kupodivu vydrželo i několikahodinovou práci v kuchyni, takže jediné, co pro jeho úpravu udělám, je to, že prstem otřu nepatrné šmouhy rozteklé řasenky pod očima. Ovšem staré domácí šaty vypadají, jako bych právě vylezla z chlívku. Vaření na nich zanechalo jasné stopy a

kdybych se pokoušela tvrdit, že jsou na nich znatelné všechny ingredience, které jsem při vaření použila, nejspíš bych vůbec nebyla daleko od pravdy.

Přetáhnu si je přes hlavu a chystám se sáhnout do skříně pro čisté, když uslyším před domem zastavovat auto, následné bouchání jeho dveří a dva mužské hlasy.

V předsíni se ozve nějaké zašramocení, které se nápadně podobá otáčení klíče v zámku. Srdce mi začne bušit jako o závod, jen ve spodním prádle se rozběhnu Daliborovi vstříc. Sotva se otevrou dveře, s výkřikem jeho jména se mu celou vahou pověším kolem krku. Dalibor takovéto přivítání nejspíš nečekal, takže zavravorá, cestovní taška mu vypadne z rukou a s hlasitým žuchnutím dopadne na zem. Jednou rukou mě pevně sevře kolem pasu a druhou se pohotově chytí dvevního rámu, jinak bychom se nejspíš skáceli na zem.

„Tak moc jsi mi chyběl,“ zamumlám mu do ramene.

„Takovéto přivítání bych si taky nechal líbit,“ ozve se pobavený hlas.

Polekaně zvednu oči a teprve teď si všimnu Zdeňka, Daliborova dlouholetého kamaráda a zároveň společníka. Stojí kousek za ním a zářivě se na mě usmívá. Přesně v tu samou chvíli si uvědomím, že na sobě nemám nic kromě krajkového prádla a můj obličej nabere barvu zralého rajčete.

Okamžitě se Daliborovi zase vykroutím, a i přes jeho důrazné protesty co nejrychleji zmizím, aby Zdeněk neměl možnost zahlédnout víc, než už viděl.

Stále ještě rudá až na zadku se rychle nasoukám do prvních čistých šatů, které ve skříni nahmátnu, zatímco poslouchám, jak se ti dva na něčem domlouvají a následně se loučí.

Stáhnu gumičku ze svých dlouhých vlnitých hnědých vlasů s lehce rezavým nádechem a nechám je volně splývat na záda přesně tak, jak to má Dalibor nejradši. Vyjít mu znovu naproti se však odvážím, až když uslyším odjíždět auto a mám tak tedy jistotu, že se Zdeňkem už se nepotkám.

Dalibor zrovna vešel do obýváku. Důkladně si ho prohlédnu a v duchu se přistihnu, že pátrám po nějaké změně v jeho vzhledu. Vypadá však pořád stejně krásně jako před těmi dlouhými týdny, když odjížděl. Tmavě hnědé vlasy má jako vždycky ostříhané nakrátko, strniště na tvářích pečlivě upravené a jeho oči barvy horké čokolády jsou i přes jasně patrnou únavu a temně fialové kruhy pod nimi stále stejně uhrančivé přesně tak, jak jsem si pamatovala.

„Něco jsem ti přivezl,“ usměje se na mě, přičemž mi do rukou strčí několik papírových tašek. Zběžně je přelétnu pohledem. V několika zahlédnu složenou látku, podle čehož usoudím, že na mě mimo obvyklých Daliborových dárků z cest tentokrát čekají i nové kousky do mého šatníku.

„Děkuju,“ pronesu vděčně, ale dál už se zkoumáním obsahu tašek nezabývám. Odložím je vedle jednoho z velkých regálů s knihami v našem obýváku a znovu se vrhnu Daliborovi do náruče, tentokrát bez jakýchkoliv nežádoucích svědků. Nedočkavě ho políbím a prsty mu zajedu do vlasů, zatímco on mi pevně omotá ruce kolem pasu. Tělem mi projede pocit omamného štěstí.

Opatrně začnu pozpátku couvat ke gauči a Dalibora vedu hezky s sebou, zatímco mu sundávám pomuchlané cestovní sako, které po chvíli snahy spadne na zem. Na okamžik odtrhnu své rty od jeho, abych si při ukládání na gauč nějak neublížila, a Dalibora chce stáhnout na sebe. On se však zarazí a odmítavě zakroučí hlavou.

„Promiň, ale teď na to není nejvhodnější doba,“ pronese ochraptělým hlasem. Než stačím něco ukřivdění namítnout, vyjmenuje hned několik důvodů: „Strávil jsem deset hodin v autě, potřeboval bych sprchu a mám šílený hlad.“

„Jasně,“ odpovím neurčitě a nechám ho, aby zapadl do koupelny. Vždycky, když je dlouho pryč, vyrostete mezi námi jakási zvláštní zeď, kterou po jeho návratu musíme pár dní překonávat. Čím déle je pryč, tím je vyšší a širší. Následující dny jsou pak sice plné radosti z našeho nového shledání, ale zároveň mám pocit, že nevíme, jak spolu vlastně mluvit. Což je další věc, kterou na jeho odjezdech nesnáším.

Z koupelny se ozve zvuk tekoucí vody. Zvednu se z gauče a přinesu mu čisté a pohodlné domácí oblečení. Jeho svršky pohozené na automatické pračce strčím rovnou do ní a nastavím časovač, kdy se má zapnout.

Pohled mi zalétne ke sprchovému koutu. Za mléčným sklem, na které dopadá voda, se pohybuje Daliborova silueta. Začnu si pohrávat s myšlenkou vlézt si za ním. Ve chvíli, když už se k tomu připravuju a rozepínám zip na šatech, si to však zase rozmyslím a odejdu pryč. Sama ovšem nevím proč.

„Tys objednala jídlo?“ zeptá se mě Dalibor, když o několik

desítek minut později přijde opět do kuchyně. Na sobě už má domácí oblečení, černé elastické tričko pevně obepíná jeho pevný hrudník a široká ramena. Ve vlasech se mu třpytí kapky vody a příjemně voní.

„Ne, vařila jsem,“ převezu ho.

„To je vtip?“ vykulí oči a sedne si k jídelnímu stolu. Trochu se mě tím dotkne, což mu nejspíš ani nedojde.

„Ne, realita,“ odseknou a položím na stůl dva plné talíře. „Nesmíš mě tolik podceňovat.“

„Vypadá to velmi dobře,“ zhodnotí s trochu hraným úsměvem. Všimnu si, jak ke své porci nedůvěřivě přičichne.

„Neboj, neotrávila jsem to,“ ohradím se a nedokážu zabránit tomu, aby se mi do hlasu nevyloudilo mírně jízlivé podbarvení.

„Promiň,“ hodí po mě omluvný pohled. „Jen na tohle nejsem zvyklý.“

Nechám jeho poznámku bez komentáře, ačkoliv jich mám na jazyku hned několik. Místo toho otevřu lahev vína. Vybrala jsem jednu z těch dražších, které před dvěma lety Dalibor přivezl z Francie a které se u nás otevírají jen při významných příležitostech. Všimnu si jeho tázavě zdviženého obočí.

„To, že jsme po takové době konečně spolu si snad zaslouží menší oslavu, ne?“ odpovím mu na nevyslovenou otázku, kterou jsem mu však vyčetla v obličeji.

Očividně ho to potěší, jelikož mi věnuje další ze svých okouzlujících úsměvů. Shýbnu se, abych ho políbila, naliju víno do předem připravených sklenic, načež si sednu naproti němu.

„Tohle bych si nechal líbit každý den,“ zakřenil se. S mírným zaváháním se pak pustí do jídla.

„Musíš být hodný a možná začnu vařit častěji,“ poučím ho, zatímco sleduju, jak se mým výtvozem, kterému ještě před chvílí nevěřil, přímo cpe.

Dalibora jsem poznala už na střední škole. Na začátku druháku odpověděl na můj inzerát, když jsem opravdu nutně hledala někoho, kdo by mě mohl doučovat matiku, na kterou jsem byla celý život prostě a jednoduše blbá. Na konci ročníku pak nejen, že jsem z matematiky nepropadla (k mému nesmírnému údivu i k velkému překvapení všech spolužáků, učitelů a mých rodičů), ale taky se z něj stal můj přítel. Jen díky němu se mi povedlo zvládnout i další ročníky všeobecného gymnázia, aniž bych si díky matice zopakovala nějaký ročník.

Naším dlouho trvalo, než se smířili s myšlenkou, že chodím s někým, kdo je o celých osm let starší, ale nakonec si zvykli. Troufám si dokonce i tvrdit, že si Dalibora opravdu oblíbili.

Když jsem maturovala, on zrovna dokončoval vysokou školu a rozjížděl podnikání. Hned po úspěšném završení vzdělání na gymplu jsem se k němu nastěhovala. Rodiče ani jednoho z nás proti tomu kupodivu neprotestovali.

Já jsem šla studovat filozofii. Nikdy jsem pořádně nevěděla, k čemu mi bude mít titul zrovna z tohoto oboru, a nevím to vlastně dodnes. Kdyby mě naši nepřemlouvali a pomalu dnem i nocí do mě nehuslili, že vysoká je důležitá, na další studium bych se vykašlala. Ale chtěla jsem jim udělat radost.

Právě na vysoké jsem potkala Kryštofa, studenta magisterského oboru anglického jazyka a literatury. Jestli jsem do té doby nevěřila na lásku na první pohled, tehdy jsem ji pochopila. Kryštof měl přesně ty vlastnosti, které mi u Dalibora vždycky chyběly, a chápal mě ve věcech, kterým můj přítel nikdy nerozuměl. Navíc už to bylo hodně dávno, co jsem cítila bezstarostnou zamilovanost, roztřesená kolena a nervozitu, když se na mě dotýčný jen usmál. Dalibora jsem sice milovala a nedokázala jsem si představit život bez něj, což vlastně nedokážu ani teď, ale měla jsem pocit, že život mi v ohledu lásky ještě něco dluží. A to *něco* byl právě Kryštof.

Nikdy jsem neměla v úmyslu kvůli němu Dalibora opustit, v čemž mě stále utvrzovalo i vědomí existence Kryštofovy přítelkyně. Chtěla jsem jen znovu zažít čerstvou zamilovanost – motýlky v břiše, když mě někdo políbí, prvotní ostych a nervozitu, když jdu na rande, což už se u Dalibora dávno vytratilo do neznáma.

Když jsem se poprvé probudila vedle Kryštofa v jeho bytě po naší první vášnivé moci, zasáhla mě neuvěřitelně velká vlna příšerně silné morální kocoviny. On na tom nejspíš nebyl jinak. Tehdy jsme si slíbili, že znovu už se to opakovat nebude. Jenže ani jeden z nás to nedokázal dodržet...